

Приказка за капризната принцеса

Имало едно време в далечно кралство една чудно хубава принцеса. Красотата ѝ била неземна, но не била щастлива и никога не се усмихвала, не се радвала на нищо, защото била много капризна и сърцето и не познавало, нито обич, нито благодарност. Всеки ден ѝ сервирали най-различни ястия, но тя не била доволна, обсипвали я с най-различни подаръци, но тя не харесвала нищо от това. Постоянно крещяла и обиждала.

Година преди да навърши пълнолетие започнала да се държи много лошо с родителите си. Започнала да им повишава тон, а когато те се обръщали към нея и искали да я разсмеят, тя тръшвала вратата и ги наричала с обидни думи. Родителите се натъжавали с всяка изминала година все повече, тъй като дъщеря им постоянно се държала зле със всички.

През най-лютата зима в кралството капризната принцеса не била доволна и от придворното куче и го изгонила на студа. При тази постъпка нейната орисница толкова се ядосала, че я омагьосала и я проклела всичко около нея да се вкамени.

Кученцето едва не умряло от студ в страшна зимна виелица, но едно бедно момиченце го спасило като го увило в своето единствено одеяло и го прибрало вкъщи. Бедното момиче било много щастливо, защото кученцето се превърнало в най-добрия ѝ приятел.

Всички затварят очи и държат в ръцете си камъче – трябва да си представят предмет от приказката, който се е вкаменил и който те държат (чайник например, чиния, огледало и пр.) и трябва да измислят край на приказката.